

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: **a) G. M., b) nezl. G. M., c) nezl. G. A.**, právně zastoupeni JUDr. Renatou Volnou, advokátkou se sídlem Pellicova 25, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2007, č. j. 56 Az 107/2007 - 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Renaty Volné **s e u r č u j e** částkou 14 137 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6. 12. 2007, č. j. 56 Az 107/2007 - 54, zamítl žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 11. 5. 2007, č. j. OAM-1174/VL-07-ZA09-2006, kterým nebyl žalobcům (dále jen „stěžovatelé“) udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se jim uděluje doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, a to na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatelé požádali poprvé o udělení azylu dne 12. 12. 2005 a poté dne 20. 10. 2006. Porovnáním skutečností uváděných stěžovateli v obou správních řízeních bylo zjištěno, že důvody, které uváděli nebyly zcela totožné. Skutečnosti uváděné v průběhu prvního správního řízení byly popsány odlišným způsobem v rámci druhého řízení, a navíc byly uvedeny

i skutečnosti zcela nové. Argumentace stěžovatelky a), že tak činila z důvodu velkých psychických tlaků, jimž byla vystavena, i strachu, že zveřejněním opravdových skutečností ublíží své rodině i sobě, byla podle krajského soudu nepřesvědčivá, neboť v zájmu stěžovatelky a) bylo zcela pravdivě vylíčit skutkový stav věci. Rozpor ve výpovědi stěžovatelky a) spočíval v popisu účasti na protestu proti zadržování čečenských chlapců ruskými vojáky. Do protokolu o pohovoru dne 24. 1. 2005 stěžovatelka a) uvedla, že byla pasivní účastnicí dvou nebo tří protestních mítinků, policisté si zaznamenali informace o účastnících, ji však opomenuli zapsat, neměla tudíž žádné potíže. Při pohovoru dne 21. 11. 2006 však uvedla, že se aktivně zúčastnila tohoto protestu, následně byla s ostatními ženami zbita policisty, odvezena na policejní stanici ve Slepčovsku, kde byla zadržena do druhého dne a po zaplacení pokuty propuštěna. Opakovaně pak za ní domů chodili policisté i muži v civilu a varovali ji, aby se dalších mítinků nezúčastňovala. Tyto rozpory jsou výrazné, a navíc věrohodnost výpovědi stěžovatelky a) byla oslabena i jejím prohlášením, že po vycestování manžela a čtyř dětí do České republiky neměla v Ingušsku žádné další potíže. Podle názoru krajského soudu se ustanovení § 12 zákona o azylu, které taxativně vymezuje důvody pro udělení azylu, na stěžovatelku a) zjevně nevztahovalo, neboť nebylo prokázáno, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod a žádná z jí rozporně uváděných skutečností tomu ani nenasvědčuje. Pokud se týká zhoršené bezpečnostní situace v regionu, nelze důsledky ozbrojeného konfliktu v Čečenské republice považovat za formu perzekuce jednotlivce, nýbrž se jedná o stav, který se v současné době dotýká obyvatelstva dané oblasti jako celku. K tomu krajský soud uvedl, že stěžovatelka a) v průběhu obou válečných konfliktů území Čečenska společně se svou rodinou opustila a žila v jiných lokalitách Ruské federace, kde k válečným operacím nedocházelo. Bezpečnostní situaci v Čečensku jako důvod její žádosti nelze považovat za relevantní, neboť před hrozbou válečného konfliktu opustila Čečensko převážná část obyvatelstva a v jiných částech Ruské federace jim byla poskytnuta ochrana. Krajský soud se proto ztotožnil se stanoviskem ministerstva, že stěžovatelé nesplňují zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. K neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu krajský soud uvedl, že z lékařské zprávy předložené ministerstvu bylo zjištěno, že stěžovatelka a) byla v r. 2005 hospitalizována v souvislosti s chirurgickým zákrokem v nemocnici v Mladé Boleslavi a ošetřující lékař dne 14. 7. 2006 potvrdil, že se trvale s ničím neléčí. Na základě uvedených skutečností nebyly proto správně shledány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 citovaného zákona, a to ani v případě nezletilých dětí stěžovatelky a). Krajský soud se ztotožnil i s postupem ministerstva ve věci udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, kdy ministerstvo přihlédlo ke stanovisku Evropské rady pro uprchlíky a exulanty (ECRE) z července 2005, která se ve svých závěrech a doporučeních staví proti nucenému nebo povinnému návratu jakékoliv čečenské osoby žádající mezinárodní ochranu do Ruské federace, neboť se nedomnívá, že v Ruské federaci pro etnické Čečence v současné době existuje reálná alternativa vnitřní ochrany. Bylo zohledněno i stanovisko UNHCR, že všichni Čečenci, jejichž místem trvalého bydliště byla Čečenská republika předtím, než v zahraničí žádali o azyl, by měli být považováni za jedince, kteří potřebují mezinárodní ochranu. Uváděné informační zdroje potvrzují situaci v oblasti lidských práv za nepřilíš uspokojivou, což také bylo důvodem udělení doplňkové ochrany, jelikož návratem zpět do vlasti by stěžovatelé mohli být vystaveni možnému ponižujícímu a nelidskému zacházení v souvislosti s bezpečnostní situací v Čečensku. Podle názoru krajského soudu rozhodnutí ministerstva bylo vydáno ve shodě s platnými právními předpisy, ministerstvo si opatřilo pro obeznámení se se situací na území Čečenska a Ingušska rozsáhlý a dostatečný spisový materiál a tento vyhodnotilo bezchybně v souladu se zákonem. Práva stěžovatelů byla v průběhu správního řízení zachována. Ministerstvo nepochybně, jestliže neshledalo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení azylu a udělení doplňkové ochrany na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 14a zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Ve smyslu 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. namítali, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně právně posoudil právní otázku existence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, a to zejména tak, že se vůbec nevypořádal s důvody pro udělení azylu podle písm. b) citovaného ustanovení. Tyto důvody stěžovatelka a) shledává v tom, že byla spolu s rodinou soustavně napadána státními orgány v zemi původu, a to zejména proto, že její manžel působil v době čechenské války na straně čechenských povstalců. Stěžovatelka a) byla soustavně napadána i pro svoji účast na shromážděních. Jejich už tak těžké postavení bylo ztíženo tím, že nad nimi byla vyhlášena krevní msta, před kterou se nemohli bránit pomocí těch samých státních orgánů, jež je perzekuovaly. Podle názoru stěžovatelky a) napadání ze strany státních orgánů umocněné ještě ohrožením způsobeným existencí krevní msty, jsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Důvody pronásledování podle citovaného ustanovení spočívají zejména v její národnosti, v zastávání určitých politických názorů, které otevřeně projevovala a příslušnosti k určité sociální skupině, kterou je její rodina. Skutečnost, že se určitá opatření dotýkají větší skupiny osob (v jejím případě osob hlásících se k čechenské národnosti), ještě neznamená, že se nejedná o pronásledování ve smyslu 12 písm. b) zákona o azylu, nehledě na to, že stěžovatelka a) uvedla důvody, proč byla konkrétně ona, resp. její příbuzní, vystaveni zvýšenému zájmu bezpečnostních složek. V této souvislosti poukázala na Společný postoj Evropské unie ze 4. března 1996 (96/196/SVV). Ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatelé namítali, že se ministerstvo řádně nevypořádalo s existencí krevní msty, která byla uvalena na stěžovatelku a) a její rodinu, a ministerstvo tak nezjistilo přesně a úplně skutkový stav věci ve smyslu § 3 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle těchto ustanovení by mělo samo vyhledávat další důkazy a zjištění osvědčující pravdivost tvrzení a další skutečnosti s tím související. Ministerstvo však vycházelo pouze z protokolu o pohovoru a z neúplně opatřených podkladů pro své rozhodnutí. Z tohoto důvodu se stěžovatelé domnívají, že nepostupovalo správně při posouzení jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o věrohodnost stěžovatelky a), odkázali na svou žalobu. Jak krajský soud, tak i ministerstvo se v souvislosti s námitkou nevěrohodnosti nijak nevypořádaly s lékařským posudkem, který dokládá zmiňovaný špatný psychický stav stěžovatelky a), který mohl zapříčinit některé rozpory v jejích výpovědích. Existuje mnoho důvodů, proč výpověď může působit nevěrohodně, a jedním z těchto důvodů může být i psychické a fyzické trauma či strach. Krajský soud označil zdůvodnění stěžovatelky a), že k rozporům ve výpovědi došlo z důvodu velkých psychických tlaků, jimž byla vystavena, i ze strachu, že zveřejněním opravdových skutečností ublíží své rodině i sobě, za nepřesvědčivou. Toto krajský soud konstatoval, aniž by přihlédl k uvedené lékařské zprávě. Jako podstatnou krajský soud uvedl i okolnost, že v zemi původu zůstala stěžovatelka se čtyřmi dětmi i po vycestování manžela. Tuto skutečnost však stěžovatelka a) již také odůvodnila, a to momentálním nedostatkem prostředků nutných k uskutečnění cesty. I když dojde ke zpochybnění části výpovědi žadatele, jednotlivé nepřesnosti nemohou odůvodnit konstatování nevěrohodnosti celé výpovědi jako takové, ale jen těch částí, na které se vztahují. Pokud krajský soud vyslovil, že nelze konstatovat, že stěžovatelka a) byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, měl se zabývat dalšími důvody pronásledování, kterou je i její národnost a příslušnost k určité sociální skupině, kterou je v jejím případě rodina, která rovněž trpěla v zemi původu pronásledováním, mimo jiné z důvodu praktikování krevní msty. To znamená, že závěry, ke kterým ministerstvo došlo, nemají oporu ve spisech, resp. při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu měl krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušit, což však neučinil. Ve smyslu ustanovení 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. namítali stěžovatelé, že rozsudek krajského soudu trpí nepřezkoumatelností. Tato nemožnost přezkumu pramení podle jejich názoru z nedostatku důvodů pro vydání

rozhodnutí soudu, a to zejména proto, že se krajský soud vůbec nezabýval všemi důvody pronásledování tak, jak jsou uvedeny v § 12 písm. b) zákona o azylu a nepřihlédl rovněž při svém rozhodování ke všem tvrzeným skutečnostem. Z uvedených důvodů navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Pro řízení o kasační stížnosti odkázalo na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka a) učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. K námitkám uvedeným v kasační stížnosti ministerstvo uvedlo, že nepochybil, jestliže nebyly shledány žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení azylu. Udělení doplňkové ochrany na dobu 24 měsíců bylo vydáno v souladu s ustanovením § 14a zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů ministerstvo navrhlo zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnili stěžovatelé v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno po nabytí účinnosti zákona č. 350/2005 Sb. (tj. po 13. 10. 2005), Nejvyšší správní soud se proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, a zda je tedy přijatelná. Nejvyšší správní soud se vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu podrobně zabýval např. ve svých usneseních ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, případně ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57 (první z uvedených publikováno pod č. 933/2006 Sb. NSS, obě dostupná též na www.nssoud.cz), v nichž dospěl k závěru, že o kasační stížnost přijatelnou se může jednat mimo jiné tehdy, pokud se kasační stížnost dotýká právních otázek, které dosud nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech mezinárodní ochrany je jediné důvodem pro meritorní projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určité právní otázce. Kasační stížnost byla shledána v daném případě přijatelnou, neboť byl shledán dopad řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

Námitka stěžovatelů, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně právně posoudil otázku existence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, když se nevypořádal s důvody pro udělení azylu podle písm. b) citovaného ustanovení, je podle Nejvyššího správního soudu nedůvodná.

Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

K tomu, aby mohlo ministerstvo posoudit, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje některou z podmínek uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, je nutné, aby žadatel srozumitelně a dostatečně určitě tvrdil skutečnosti, ve kterých spatřuje existenci některé

z podmínek pro udělení azylu. Těmito tvrzeními je pak ministerstvo povinno se náležitě vypořádat a posoudit, zda tvrzení žadatele odůvodňují či neodůvodňují udělení azylu. Ministerstvo je zpravidla povinno porovnat tvrzené skutečnosti s informacemi o zemi původu, které si před vydáním rozhodnutí obstará. Naproti tomu v případě, že žadatel svoji povinnost tvrzení nesplní, a to buď tak, že vůbec netvrdí žádné skutečnosti, nebo že na podkladě jeho neurčitých nebo rozporuplných skutečností nelze zjistit, jaké jsou skutečné důvody jeho odchodu ze země původu, resp. důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže ministerstvo v takovém případě shledat existenci podmínek pro udělení azylu. Ministerstvo totiž za takové situace nemůže posoudit, zda tvrzení žadatele odůvodňují či neodůvodňují přiznání azylu, neboť zde nejsou srozumitelná a určitá tvrzení, která by správní orgán mohl ve smyslu jednotlivých podmínek pro udělení azylu posuzovat a případně porovnávat s informacemi o zemi původu. Jsou-li tvrzení rozporná, nelze učinit jednoznačný závěr o tom, která z rozporných tvrzení by měl správní orgán ve vztahu k jednotlivým podmínkám pro udělení azylu považovat za důvody, ve kterých žadatel spatřuje podmínky pro udělení azylu. Nevěrohodnost tvrzení na podkladě uvádění rozporuplných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele podmínky pro udělení azylu.

Jelikož zpravidla není v možnostech žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany prokázat svá tvrzení jiným způsobem než svou výpovědí, je srovnání jím uváděných skutečností zásadním kritériem pro posouzení jejich věrohodnosti. Pokud se ve výpovědích žadatele vyskytuje značné množství rozporů, které není schopen zdůvodnit, nelze ministerstvu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. V případě stěžovatelky a) ministerstvo shledalo její výpovědi zcela nevěrohodnými, a to z důvodu zásadních rozporů, které stěžovatelka a) nedovedla nijak přijatelně objasnit, byť k tomu byla ministerstvem opakovaně vyzývána. Stěžovatelka a) byla opakovaně poučena o své povinnosti uvádět v průběhu správního řízení pravdivé informace, neboť pokud nebylo a není v její možnosti předložit důkazy o svém pronásledování, potom je její přesný popis potíží v kontextu s informacemi o zemi původu stěžejním podkladem pro úvahu ministerstva, zda lze na základě jejího tvrzení dovodit důvody, se kterými zákon o azylu spojuje udělení azylu. Stěžovatelkou a) uváděná tvrzení se však rozcházela, obsahovala rozpory a učinila tak její příběh nevěrohodným. Rozpor ve výpovědi stěžovatelky a) spočíval v popisu účasti na protestu proti zadržování čečenských chlapců ruskými vojáky. V průběhu pohovoru k první žádosti o udělení azylu dne 24. 1. 2005 uvedla, že byla pasivní účastnicí dvou nebo tří protestních mítinků, policisté si zaznamenali informace o účastnících, ji však opomenuli zapsat, a neměla proto žádné potíže. V pohovoru k druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 21. 11. 2006 však již uvedla aktivní účast při tomto protestu s tím, že následně byla policisty zbita, odvezena na policejní stanici ve Slepčovsku, kde byla zadržena do druhého dne a po zaplacení pokuty propuštěna. Opakovaně pak za ní domů chodili policisté i muži v civilu, varovali ji, aby další mítinky neorganizovala. Vzhledem k těmto rozporům ve výpovědích stěžovatelky a), nelze ministerstvu ani krajskému soudu vytýkat, že posoudily její výpověď jako nevěrohodnou a neshledaly u stěžovatelů existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

V této souvislosti je nutno uvést, že pokud stěžovatelka a) poukazuje na lékařskou zprávu, která má dokládat její špatný psychický stav, jenž zapříčinil některé rozporuplnosti v jejích výpovědích, není zřejmé, o jakou lékařskou zprávu se jedná. Ve správním spise jsou založeny pouze propouštěcí zprávy z roku 2005 potvrzující opakovanou hospitalizaci na chirurgicko - traumatologickém oddělení a urologickém oddělení Klaudiánovy nemocnice v Mladé Boleslavi a lékařská zpráva ze dne 7. 12. 2006 internisty a praktického lékaře MUDr. J. J. Žádná z těchto zpráv se však netýká psychického stavu stěžovatelky a).

Rovněž námitka stěžovatelů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. ., že se ministerstvo řádně nevypořádalo s existencí krevní msty, jež byla uvalena na stěžovatelku a) a její rodinu, když vycházelo pouze z protokolu o pohovoru a z neúplně opatřených podkladů pro své rozhodnutí, čímž mělo porušit svou povinnost zjistit přesně a úplně skutkový stav, je nedůvodná.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž ministerstvo v napadeném rozhodnutí vycházelo, neměla oporu ve spisech nebo s nimi byla v rozporu. Naopak vycházelo především z toho, co sdělila sama stěžovatelka a). Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl ministerstvem porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Ministerstvo v průběhu správního řízení umožnilo stěžovatelce a), aby sdělila všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, a to jak v žádosti o udělení azylu, tak následně při pohovoru. Ze správního spisu není patrné, a stěžovatelka a) to ani netvrdí, že by byla jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany omezována při sdělení důvodů, pro které požádala o mezinárodní ochranu. Skutkový stav tak byl zjištěn v souladu se správním řádem a důkazy, které si ministerstvo opatřilo, tj. tvrzení stěžovatelky a) a listinné důkazy, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Stěžovatelka a) sice v žádosti o udělení mezinárodní ochrany i v pohovoru uvedla, že má obavy z krevní msty, ale toto obecné tvrzení nijak nekonkretizovala. Navíc tuto obavu v předchozím řízení o udělení azylu vůbec nezmínila a důvod, proč tak neučinila žádným přesvědčivým způsobem neobjasnila. Proto ministerstvo oprávněně dospělo k závěru, že se jedná o účelové tvrzení s cílem zvýšit možnost získat vyšší formu mezinárodní ochrany.

Pokud stěžovatelé dále pouze obecně namítali, aniž by ke svým tvrzením uvedli konkrétní argumentaci, že rozsudek krajského soudu trpí nepřezkoumatelností, protože se krajský soud vůbec nezabýval všemi důvody pronásledování tak, jak jsou uvedeny v § 12 písm. b) zákona o azylu a nepřihlédl rovněž při svém rozhodování ke všem tvrzeným skutečnostem, nemohl Nejvyšší správní soud na základě této stížní námítky pro její nekonkrétnost a neurčitost napadený rozsudek přezkoumat. V této souvislosti poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“.

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé v řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení, a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovatelům byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena zástupkyní advokátka a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za dva úkony právní služby (prostudování spisu a doplnění kasační stížnosti) 10 080 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) a f) ve spojení s odst. 3 citovaného ustanovení a § 12 odst. 4 citované vyhlášky), náhrada hotových výdajů v částce 1800 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a daň z přidané hodnoty ve výši 2257 Kč (§ 37 odst. 1 a § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb.), celkem tedy 14 137 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu